

Από την αποχώρηση στην επαναστράτευση: Συμβολή σε μια ριζική επανεκκίνηση

1. Με το κείμενο αυτό δηλώνουμε την αποχώρησή μας από το Νέο Αριστερό Ρεύμα (NAP) και τη νεολαία Κομμουνιστική Απελευθέρωση (νΚΑ). Η επιλογή να επαναστρατευτούμε πολιτικά έξω από τις γραμμές του NAP και της νΚΑ είναι μια δύσκολη απόφαση στην οποία **δεν καταλήξαμε αβασάνιστα**. Η οργάνωση έχει βάλει τη σφραγίδα της στη διαμόρφωση της πολιτικής μας ύπαρξης και η κληρονομιά αυτή θα συνοδεύει και τα επόμενα βήματά μας. Το NAP συνέβαλε καθοριστικά στο να κρατηθεί ανοιχτή η κομμουνιστική υπόθεση μέσα στα συντρίμια της δεκαετίας του '90 και όλες οι γενιές μελών και στελεχών του ξεχωρίζουν για την ακούραστη και πρωτοπόρα δράση τους στα κινήματα και τις πολιτικο-συνδικαλιστικές συσπειρώσεις. Το NAP επέμεινε στη διακήρυξη μιας άλλης Αριστεράς, ενός ταξικά ανασυγκροτημένου εργατικού κινήματος και της επαναθεμελίωσης του κομμουνισμού στις σύγχρονες συνθήκες. Αυτές οι βασικές πλευρές μας ενέπνευσαν, ανεξάρτητα από τη χρονική στιγμή της στράτευσής μας και τις ιδιαίτερες πολιτικές αφετηρίες και διαδρομές τους καθενός και της καθεμιάς. Σήμερα, δυστυχώς, το NAP -παρά τις αξιέπαινες πρωτοβουλίες μελών και τμημάτων του- δεν επιλέγει συλλογικά τον αναστοχασμό, τη δημιουργία και τη διάνοιξη νέων δρόμων, αλλά τη συντήρηση δυνάμεων και τη στασιμότητα.

2. Η οικονομική και πολιτική κρίση που ξεκίνησε το 2008 δημιούργησε τις προϋποθέσεις ώστε οι διακηρύξεις του NAP να κριθούν με αναβαθμισμένο τρόπο στο πεδίο της πράξης. Μέσα στην όξυνση της ταξικής πάλης της περιόδου 2010-12, τη ραγδαία πτώση του βιοτικού επιπέδου του λαού και την πολιτική και κοινωνική ρευστότητα, **η αντικαπιταλιστική αριστερά μπορούσε να μετασχηματίσει και να μετασχηματιστεί**. Να γίνει χώρος «υποδοχής» νέων ρευμάτων και να υπερβεί τα όριά της. **Πιστεύουμε ότι το στοίχημα αυτό, το NAP και ο ευρύτερος χώρος της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς, το έχασαν**. Η αναγνώριση της αποτυχίας αυτής, αν και οδυνηρή, είναι για εμάς καθοριστική για την ανίχνευση θεμελιωδών αδυναμιών και ορίων του NAP και όχι μόνο λανθασμένων τακτικών επιλογών.

Η στράτευσή μας καθοριζόταν πάντα από την εκτίμηση ότι το NAP και η νΚΑ -παρά τις συμφωνίες και διαφωνίες- **είχαν τη δυνατότητα να αποτελέσουν πολιτικό νεύρο και πυροδότη ενός αναγκαίου μετασχηματισμού της Αριστεράς** και του κινήματος. Και -γυρίζοντας πίσω, πάνω από μια δεκαετία- νομίζουμε ότι σε μεγάλο βαθμό αυτό ίσχυε. Η εξέλιξη της πολιτικής συζήτησης του NAP και κυρίως η δυναμική που τότε προερχόταν από τον πρωταγωνιστικό ρόλο του στο φοιτητικό-πανεκπαιδευτικό κίνημα του '06-'07, τροφοδότησαν την τολμηρή και απολύτως αναγκαία διαδικασία που στη συνέχεια (και ταυτόχρονα με την εξέγερση του Δεκέμβρη) οδήγησε στη μεγάλη συγκέντρωση του Σπόρτινγκ, το Γενάρη του 2009, και τη συγκρότηση της ANTAPΣYA.

Την τριετία 2010-2012, τα μέλη του NAP, της ANTAPΣYA και άλλων οργανώσεων και ομάδων της αριστεράς και του κινήματος, μαζί με χιλιάδες πρωτοπόρους αγωνιστές και αγωνίστριες, **έβαλαν τα θεμέλια ώστε να αποτελέσει η αντικαπιταλιστική-ανατρεπτική αριστερά το αντίπαλο δέος**. Ήδη όμως, από το διάστημα εκείνο, αναδείχτηκε **η βαθιά δυσκολία του NAP να πάρει τις αναγκαίες πρωτοβουλίες ώστε να αναβαπτιστεί μέσα στις φλόγες της ταξικής πάλης**. Οι αντικειμενικές αλλά και οι υποκειμενικές αδυναμίες και η συχνή υπερτίμηση των πρώτων έναντι των δεύτερων, δεν δημιούργησαν τις προϋποθέσεις για μια ανατρεπτική πολιτική διέξοδο των αγώνων, κάτι που συνέβαλλε στην ηγεμονία του ΣΥΡΙΖΑ. Το NAP φέρει μερίδιο της ευθύνης αυτής κυρίως ως προς την αδυναμία

συμβολής στη συγκρότηση ενός προγράμματος και ενός ελκυστικού πολιτικού χώρου που, ακόμα και αν δεν κατάφερνε να ηγεμονεύσει στο κίνημα ή να αλλάξει τη συνολική πορεία των πραγμάτων, θα μπορούσε τουλάχιστον να θέσει τις βάσεις για ένα συνολικό άλμα της ανατρεπτικής αριστεράς.

Ιδιαίτερα από το 2012 και μετά, η αδυναμία πολιτικής τομής μετά το κίνημα των πλατειών και η ραγδαία άνοδος του ΣΥΡΙΖΑ οδήγησαν το NAP σε μια σταδιακή, θεωρητική και πολιτική στασιμότητα και οπισθοδρόμηση. Αυτό μόνο εν μέρει μπορεί να δικαιολογηθεί από την ιεράρχηση του κινδύνου ενσωμάτωσης στο σχέδιο του ΣΥΡΙΖΑ. **Η κύρια πλευρά του ζητήματος ήταν η αδυναμία να «ωριμάσουν» οι σωστές επιλογές του NAP και η αδυναμία να προχωρήσουν κεντρικές επιλογές ως προς τη μετωπική πολιτική, το μεταβατικό πρόγραμμα και το κίνημα.** Κάτι τέτοιο συνέβη και στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ, χωρίς φυσικά οι ευθύνες να είναι μονομερείς, αλλά με αναμφισβήτητο αποτέλεσμα τη συνολική της υποχώρηση, με αγωνιστές/στρίες και οργανώσεις να αποχωρούν και τις τοπικές επιτροπές να γίνονται σταδιακά τυπικοί διεκπεραιωτές εκλογικών καμπανιών ή απλά πεδία εκδήλωσης των αντιπαράθεσεων των οργανώσεων.

Το δημοψήφισμα του 2015 ήταν ένα κρίσιμο σταυροδρόμι σε αυτή την πορεία. Οι πολιτικές επιλογές που επικράτησαν στο NAP και την ΑΝΤΑΡΣΥΑ, αν και φλέρταραν με τη δυνατότητα να συμβάλλουν καθοριστικά στη συσπείρωση του μπλοκ της ρήξης απέτυχαν να αναμετρηθούν ουσιαστικά με τη φιλοδοξία αυτή. Η στάση μετά το δημοψήφισμα του 2015, μετά την πιο ισχυρή στιγμή κλονισμού των θεμελίων του συστήματος στη χώρα, **ήταν για εμάς το σημείο τομής ως προς τη δυνατότητα του NAP να αποτελέσει πυροδότη των αναγκαίων μετασχηματισμών στην αριστερά και το κίνημα.** Η πραγματικότητα που βιώνουμε τα τελευταία δύομισι χρόνια επιβεβαιώνει την εκτίμηση αυτή. Μετά από μια ταραχώδη δεκαετία, με τις ραγδαίες πολιτικές ανακατατάξεις που σήμαναν μια συνολική αναδιάταξη του πολιτικού συστήματος, η αντικαπιταλιστική αριστερά -και το NAP συγκεκριμένα- δεν έχουν καταφέρει να ενισχυθούν πολιτικά, θεωρητικά και οργανωτικά, ούτε να επενεργήσουν θετικά στο πανθομολογούμενο σήμερα **πολιτικό τέλμα** – αντίθετα, μάλλον το οξύνουν. Ο τρόπος μάλιστα που το NAP αποτιμά αυτή την πορεία, τα λάθη και τα χαμένα στοιχήματά της, στοχεύει μονάχα στην αυτοεπιβεβαίωση, και έτσι, όχι μόνο δεν μπορεί να διορθώσει λάθη του παρελθόντος, αλλά τα αναπτύσσει θεωρητικά, ναρκοθετώντας τελικά και το μέλλον.

Αναπτύσσεται μια αποτίμηση του ληλατημένου φρουρίου, που δεν θωρακίστηκε όσο έπρεπε. Επιλογή αμυντική, που δεν εξηγεί, και εμπεδώνει την ηττοπάθεια του πολιτικού και εκλογικού περιθωρίου. Κάτι τέτοιο, θεωρούμε ότι εκφράζει και η πρόσφατη απόφαση για τον τρόπο και τη μεθοδολογία συγκρότησης του κομμουνιστικού κόμματος. Ακόμη κι αν δεχθούμε ότι το NAP αντικειμενικά δεν μπορούσε να ανταποκριθεί σε καθήκοντα που δεν του αντιστοιχούσαν, δε μπόρεσε να ανταποκριθεί ούτε σε αυτά που του αντιστοιχούσαν. Δε γίνεται να αυτοεπιβεβαιώνεται ένα εμφανώς ανεπαρκές πολιτικό σχέδιο δια της μεγαλύτερης ανεπάρκειας άλλων σχεδίων. Δε γίνεται να υποβιβάζεται η απαίτηση για μια διαφορετική πορεία για την επαναστατική αριστερά και το κίνημα σε ένα «business as usual» της κομματικής ζωής, γιατί «τίποτε άλλο δε μπορεί να γίνει». **Ιδιαίτερα, εκτιμούμε ότι το πρόβλημα του NAP όπως επισφραγίστηκε και επικυρώθηκε στο 4ο συνέδριο είναι δομικό.**

3. Κάθε συγκεκριμένη αλήθεια αν τεθεί στην υπερβολή της χάνει την ουσία της και, αντί να προσανατολίζει, οδηγεί σε παλινωδίες. Ο Λένιν παρουσίαζε ως γελοιογραφία του μαρξισμού το «να σκεφτόμαστε, ας πούμε, ότι από τη μια μεριά θα εμφανιστεί ένας στρατός σε θέση μάχης και θα δηλώσει: 'εμείς πάμε για το σοσιαλισμό' και ότι σ' αυτό το σημείο θα υπάρξει κοινωνική επανάσταση». Ακόμα περισσότερο, η προσκόλληση σε μηχανιστικές και μοιρολατρικές κανονικότητες δεν ανταποκρίνεται στη χαοτική κατάσταση που επικρατεί σε συνθήκες κρίσης.

Η αποτυχία του NAP οφείλεται σε μεγάλο βαθμό σε μια τέτοια προσκόλληση. Δεν εμπιστεύεται και δεν αξιοποιεί τις πρωτοπóρες επεξεργασίες, την πολιτική επιρροή και τον οργανωτικό ιστό του δημιουργικά και παραγωγικά για μια αποτελεσματική εργατική απάντηση στην καπιταλιστική κρίση. Αντιθέτως,

εγκλωβίζεται σε μια ιδεαλιστική και μηχανιστική μεθοδολογία, στην οποία η «δικαίωση» της επαναστατικής τακτικής είναι πάντα δεδομένη από τον επαναστατικό στόχο της και την κομμουνιστική στρατηγική της. **Πρόκειται για μια μεταφυσική πρόσληψη της τακτικής, της στρατηγικής και της σύνδεσης μεταξύ τους, στην οποία η τακτική αυτοαναγορεύεται επαναστατική ανεξάρτητα από το αν στην πραγματικότητα συγκροτεί τους υλικούς όρους προώθησης της επαναστατικής διαδικασίας.** Με τον τρόπο αυτό, ουσιαστικά ακυρώνεται η ίδια η πολιτική και η ανάγκη διαμόρφωσης μιας γραμμής μαζών, αν και μόνο ως τέτοια μια γραμμή είναι πραγματικά επαναστατική.

Ο Λένιν σημείωνε στις «θέσεις του Απρίλη», ότι πρέπει να ξέρει κανείς να προσαρμόζει τα σχήματα στη ζωή και όχι να επαναλαμβάνει λέξεις χωρίς νόημα. **Η δυστοκία του NAP ως προς την ανάγκη διαρκούς αναπροσαρμογής της πολιτικής τακτικής,** καθορίζει μια ηττημένη και δογματική ψυχολογία παρέμβασης, όπου κάθε αλλαγή στα συνθήματα, τις κεντρικές αιχμές, τις πρακτικές ή τις συμμαχίες, **θεωρούνται αυτόματα παρέκκλιση ή δεξιά στροφή.** Αντί η οργάνωση να συζητά και να αποτιμά κάθε πολιτική τακτική, κυρίως ταλαντεύεται και καθορίζεται όχι από την εκάστοτε συγκυρία, αλλά από τις εσωτερικές ισορροπίες, κάτι που συντελεί σε διαδοχικά κύματα αντιπαραθέσεων και αποστρατεύσεων.

Με τέτοιο τρόπο η συζήτηση «για το αναγκαίο περιεχόμενο» καταλήγει σε έναν «περιεχομενισμό» όπου αντί για την αναγκαία διαπάλη πολιτικών γραμμών εντός του κινήματος και των μετώπων, αναπαράγεται μια ατέρμονη διαμάχη διατυπώσεων. Το υπόβαθρο του παραπάνω ζητήματος είναι στην ουσία **το πρόβλημα της μετάβασης από το κοινωνικό στο πολιτικό,** η συμπίκνωση των ταξικών συμφερόντων της κοινωνικής πλειοψηφίας στην πολιτική, με τη μορφή προγράμματος, πολιτικών στόχων και δομών οργάνωσης. Ένα πρόγραμμα με στόχους που σπρώχνουν τους αγώνες προς τη σύγκρουση, προσανατολίζουν την πάλη ώστε να έχει προοπτική και δεν θέλουν να διαχειριστούν το σύστημα, στο βαθμό που κατακτιέται από ευρύτερα λαϊκά στρώματα, είναι πολύ πιο επαναστατικό από ένα ολοκληρωμένο επαναστατικό πρόγραμμα στα ντοκουμέντα μιας μικρής κομμουνιστικής οργάνωσης. Η καρδιά του αγώνα και μιας μαζικής ανατρεπτικής πολιτικής για την αποδέσμευση μιας χώρας από την ΕΕ και τον ευρωατλαντικό ιμπεριαλισμό ασφυκτιά μέσα στον χαρτοπόλεμο γύρω από κείμενα με φοβική-υπερβολική χρήση επιθέτων που φορτώνονται σε διάφορα ουσιαστικά. Αφαιρείται έτσι η δυνατότητα έκφρασης και μετασχηματισμού της κοινωνικής δυναμικής σε πολιτική δύναμη.

Αποτέλεσμα αυτής της λανθασμένης μεθοδολογίας είναι η αδυναμία, ιστορικά, της αντικαπιταλιστικής αριστεράς να σταθεί με νικηφόρο τρόπο στην πολιτική αντιπαράθεση με τις διάφορες εκδοχές του ρεφορμισμού, παρά την αναγνώριση που έχει για την αγωνιστική της στάση. **Για μεγάλα κομμάτια του κόσμου, η πολιτική αντιπρόταση του NAP φαντάζει ως ιδεολογική τοποθέτηση και όχι ως υλοποιήσιμο πολιτικό σχέδιο.** Για αυτό, η ήττα του σχεδίου της αριστερής κυβέρνησης του ΣΥΡΙΖΑ (που συμπυκνώθηκε στη «συνέχεια του κράτους» και στο «ούτε ρήξη, ούτε υποταγή»), δεν έφερε ενίσχυση της αντικαπιταλιστικής αριστεράς, αλλά είτε γενική απογοήτευση για τη δυνατότητα εναλλακτικής, είτε διαμόρφωση νέων σχεδίων ενσωμάτωσης. Και πολιτικό σχέδιο, φυσικά, δεν είναι μόνο το άθροισμα κάποιων αιτημάτων κρίκων σε μορφή προγράμματος, αλλά μια διαδικασία συγκρότησης ενός ανταγωνιστικού κοινωνικού και πολιτικού μπλοκ εξουσίας με σαφώς καθορισμένο κύριο αντίπαλο και συγκεκριμένους τρόπους και μορφές για την ανατροπή του.

Ο παραπάνω «περιεχομενισμός» δικαιώνει και δικαιώνεται από τον σεχταρισμό. Η σωστή μάχη του NAP ενάντια στον οπορτουνισμό και σε υπαρκτές τέτοιες τάσεις στον «χώρο», δίνεται από θέσεις που ο σεχταρισμός γίνεται άλλοθι και θρέφει τον οπορτουνισμό. Η επικράτηση τελικά του πλέγματος σεχταρισμού-οπορτουνισμού οδηγεί όλες τις εκδοχές της αριστεράς στο χειρότερο δυνατό εαυτό τους και σε πλήρη αναντιστοιχία με τις περιστάσεις και την επίθεση του αντιπάλου.

Στις κριτικές για σεχταρισμό που δέχεται (αν και όχι πάντα δίκαια) το NAP, η συνηθισμένη απάντηση είναι

πως η χρόνια συνύπαρξή του με άλλες δυνάμεις τόσο στους κοινωνικούς χώρους όσο και στο κεντρικό πολιτικό επίπεδο αποδεικνύουν το αντίθετο. Κι όμως, αυτό δεν αποτελεί πραγματικό τεκμήριο άρνησης περισσότερο ή λιγότερο έντονων σχεταριστικών χαρακτηριστικών. Πρώτα και κύρια γιατί, ακόμα και εντός των υπαρχουσών μετωπικών συγκροτήσεων, **ο τρόπος που συγκροτείται η οργάνωση βασίζεται σε μια λογική αέναης αναμέτρησης με διάφορα συμμαχικά ρεφορμιστικά σχέδια τα οποία πρέπει να κατατροπωθούν.** Αυτή είναι η μόνιμη μεθοδολογία παρέμβασης στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ, τα εργατικά και δημοτικά σχήματα, πλέον ακόμα και στην ΕΑΑΚ που, σύμφωνα με όσα ακούγονται εντός της οργάνωσης, έχει «ρεφορμιστική ηγεμονία». Με αυτό τον τρόπο, ακόμα και τα ενωτικά μετωπικά εγχειρήματα αντιμετωπίζονται κατά βάση ως πεδίο αντιπαράθεσης και ίσως αναγκαίο κακό, παρά ως ουσιαστικό εργαστήριο παραγωγής πολιτικής. Οι άλλες αντιλήψεις πρέπει κυρίως να ηττηθούν για να αποδεχτούν ίσως έναν μικρότερο ρόλο έπειτα από κάποιο συμβιβασμό και οι ανένταχτοι αγωνιστές/στρίες πρέπει είτε να προσηλυτιστούν είτε να ακυρωθούν. Αυτό δε σχετίζεται κυρίως με την «ενωτική» ή «σχεταριστική» διάθεση του κάθε μέλους, καθώς πράγματι στις πιο αποτελεσματικές απόπειρες παρεμβάσεων στο κίνημα επιτυγχάνεται μια ουσιαστική και κοπιαστική διαδικασία συσπείρωσης. Εκπορεύεται από μια λανθασμένη πρόσληψη της πολλαπλότητας του πολιτικού υποκειμένου και από μια ουσιαστική αναίρεση της μεταβατικότητας της επαναστατικής οργάνωσης.

Όμως στη ζωή δεν υπάρχουν μόνο κεντρικές πολιτικές συμπορεύσεις και συνδικαλιστικά σχήματα. Το ΝΑΡ δείχνει διστακτικότητα και απροθυμία στη δημιουργία ή τη συμμετοχή σε πρωτοβουλίες και κινήσεις που γεννιούνται περισσότερο ή λιγότερο αυθόρμητα μέσα στο κίνημα. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτέλεσε, την περίοδο της μεγάλης ανάπτυξης των νεοναζι της ΧΑ, **το ερώτημα της συγκρότησης αντιφασιστικών πρωτοβουλιών.** Η οργάνωση έδωσε αρνητική απάντηση, είτε στο ερώτημα της δημιουργίας, είτε στο ερώτημα της συμμετοχής σε αυτές, με το σκεπτικό ότι είναι προϋπόθεση να είναι ταυτόχρονα αντι-εε, αντιεργοδοτικές, αντικαπιταλιστικές κλπ.

Αντίστοιχη στάση κράτησε σε μεγάλο βαθμό **στη συγκρότηση μορφών και δομών αλληλεγγύης** στη βάση μιας τοποθέτησης ότι ο αγώνας για την επιβίωση είναι λειψός όσο δε συνδέεται με τον αγώνα για την ανατροπή (χάνοντας στην πραγματικότητα τους τρόπους με τους οποίους μπορεί πράγματι να συνδέεται). Σαφώς υπάρχουν και πολλά παραδείγματα πρωτοπόρων δράσεων και συσπειρώσεων (όπως π.χ. οι εργατικές λέσχες), ωστόσο το ΝΑΡ συνήθως διακατέχεται από μια εστίαση σε κάποιες ήδη διαμορφωμένες συνδικαλιστικές εκπροσωπήσεις, παρά από μια θαρραλέα πολιτική συμπόρευσης και ολόπλευρης συμμετοχής σε κάθε ελπιδοφόρα κίνηση που γεννιέται, από τη ΒΙΟΜΕ και τις Σκουριές, μέχρι τα κοινωνικά ιατρεία, τις καμπάνιες για τον Θεοφίλου και την Ηριάννα και το κίνημα αλληλεγγύης στους πρόσφυγες. Συχνά, η τελική εμπλοκή του ΝΑΡ συμβάλλει στην ενδυνάμωση κάποιων αγώνων, αλλά μέσω αυτοτελών μορφών και σχημάτων που διαχωρίζουν παρά ενώνουν τους αγωνιζόμενους/ες.

Το βασικό πρόβλημα, δεν είναι φυσικά η διαπάλη για το περιεχόμενο, αλλά η αντίληψη ότι αρκεί το περιεχόμενο για να συγκροτηθούν αγωνιστικά μπλοκ. Όμως η μαζικότητα και η αποτελεσματικότητα είναι αναγκαία κριτήρια που κρίνουν το κατά πόσο συγκροτείται ένα μαχητικό μπλοκ ανατροπής. Αυτό είναι το δίδαγμα που παίρνουμε από κινηματικές μάχες που πρωταγωνίστησαν μέλη του ΝΑΡ και της νΚΑ, και σε ένα βαθμό οδηγεί στη στασιμότητα που υπάρχει σε μια σειρά από χώρους (και κυρίως στο φοιτητικό κίνημα). **Μια τέτοια πολιτική λογική είναι τελικά ένα νόμισμα μικρής αξίας για το κομμουνιστικό και ταξικό κίνημα που στην άλλη του όψη έχει την ατολμία, στις κρίσιμες στιγμές.** Την ατολμία στο επίπεδο των μαχητικών πρακτικών, των νέων πολιτικών μετωπικών συγκροτήσεων που χρειάζεται το κομμουνιστικό και ανταγωνιστικό κίνημα, των νέων μορφών και δομών πάλης που έχουν ανάγκη οι καταπιεσμένοι/ες.

4. Αυτή η κριτική διαστρεβλώθηκε ως **μονόπλευρη εμμονή σε ευρύτερες εκλογικές συνεργασίες.** Πράγματι, η συζήτηση στο ΝΑΡ περιστρέφονταν υπερβολικά γύρω από τις εκλογικές καμπάνιες, γίνονταν με αμυντικό τρόπο και με μέθοδο διαχείρισης συναντήσεων κορυφής όπου χάνονταν οι από τα κάτω

δυναμικές. Η εκλογική τακτική δεν εντασσόταν στην ευρύτερη υπόθεση της συγκέντρωσης των δυνάμεων της ρήξης. Αυτή τη λογική, αντίθετα, θέλησε να συμπυκνώσει η πρόταση πολιτικής και εκλογικής συνεργασίας του «όχι μέχρι τέλους», που καταθέσαμε ορισμένοι και ορισμένες από εμάς το καλοκαίρι του 2015, σε ένα ρευστό πολιτικό σκηνικό, όπου δεν είχαν αποκρυσταλλωθεί οι πολιτικές εκπροσωπήσεις. **Δεν εξέφραζε τη βούληση για μια δίχως όρους εκλογική συνεργασία αλλά κυρίως την αγωνία για την αποτροπή ενός νέου σχεδίου ενσωμάτωσης και την ανάγκη πολιτικών μετασχηματισμών με τη φιλοδοξία αναμέτρησης με τον αντίπαλο.** Η ANTAPΣYA έπρεπε να επιδιώξει την ηγεμονία μιας ριζοσπαστικής αριστερής γραμμής σε ένα νέο μαζικό πολιτικό και κοινωνικό μπλοκ, και όχι να αισθάνεται δικαιωμένη από την εξέλιξη της ΛΑΕ. Μπορεί κάποιες τολμηρές αποφάσεις σε κάποιες κρίσιμες στιγμές να μην ακρούσαν για να αλλάξουν πλήρως τον ρου της ιστορίας, ωστόσο, ίσως, μπορούσαν να αποτρέψουν το μέγεθος της πολιτικής ήττας και στασιμότητας που βρισκόμαστε σήμερα και να συμβάλλουν στην αναμέτρηση με άλλους δρόμους και μεθοδολογίες.

Οι πρωτοβουλίες που ελήφθησαν στη συνέχεια, από διάφορους/ες από εμάς, είχαν ως κοινό τόπο την ενίσχυση μιας τέτοιας υπόθεσης. Ορισμένοι/ες από εμάς προχωρήσαμε στη συγκρότηση της ιστοσελίδας k-lab, ως έκφραση της επιδίωξης κοινών βηματισμών με κομμάτια που αποχωρούσαν από τον ΣΥΡΙΖΑ, ειδικά στο χώρο της νεολαίας. Η βούληση για κοινούς τόπους με το μαζικό νεολαιίστικο δυναμικό του ευρύτερου «χώρου» κατέληξε στην εκδήλωση των site τον Οκτώβρη του 2015 στο κτίριο των αρχαιολόγων, αλλά και στη συζήτηση για τα 10 χρόνια από το κίνημα του '06-'07. Παρά τη μερικότητά τους, οι πρωτοβουλίες αυτές, ανέδειξαν **τις δυνατότητες ενός δρόμου πλατιάς απεύθυνσης και συγκρότησης**, τον οποίο το NAP και η νΚΑ επέλεξαν να αρνηθούν. Από το 2015, υπήρχε η δυνατότητα για διεύρυνση και μετασχηματισμό της ΕΑΑΚ, ώστε να επακανατοχυρώσει μια ταυτότητα πολιτικού βραχίονα του φοιτητικού κινήματος. Η νΚΑ δεν επέλεξε να πρωταγωνιστήσει σε αυτή την προσπάθεια αδυνατώντας να αποτρέψει την εξέλιξη προς το σημερινό αδιέξοδο. Υποστηρίξαμε την ανάγκη για μια πλατιά πολιτική και κινηματική πρωτοβουλία στη νέα γενιά και ειδικά στα πιο πληττόμενα στρώματα της εργατικής νεολαίας. Η οργάνωση το αρνήθηκε ακόμα και ως διατύπωση στο 4ο συνέδριο της νΚΑ. Υπηρετήσαμε την πλατιά συγκρότηση μορφών του κινήματος στο προσφυγικό, το δημοκρατικό, το αντιφασιστικό, το κίνημα στις γειτονιές, το φεμινιστικό-ΛΟΑΤΚΙ, το αντιιμπεριαλιστικό, το περιβαλλοντικό κ.α. με ένα εύρος δυνάμεων και αγωνιστών/στριών ανάλογα με το θέμα, συχνά απέναντι στη δυστοκία της οργάνωσης. Σε κεντρικό επίπεδο, προτείναμε ουσιαστικές ενωτικές πρωτοβουλίες για την ANTAPΣYA, που δεν υλοποιήθηκαν, με τα γνωστά σημερινά αποτελέσματα.

Ίσως τα παραπάνω να φαίνονται «βαριά», όμως επιλέγουμε να μιλήσουμε με ειλικρίνεια για τις πολιτικές αντιθέσεις, έχοντας ταυτόχρονα την πιο βαθιά εκτίμηση για τον κάθε ένα και την κάθε μια, που, μέσα σε τόσο αντιφατικούς καιρούς, επιλέγει τη κομμουνιστική στράτευση. Τους δεσμούς αυτούς, δε τους μηδενίζουμε. Είναι ο λόγος που, ακόμα και στα τελευταία χρόνια της βαθιάς πολιτικής μας διαφωνίας, αποτελέσαμε κομμάτι της συλλογικής δουλειάς, ειδικά σε τομείς που αυτή μετρούσε βήματα, όπως σε πλευρές στο εργατικό κίνημα (με πολύ χαρακτηριστικό παράδειγμα το Radical IT), την τοπική αυτοδιοίκηση, το προσφυγικό, σε μετωπικά εγχειρήματα, στη θεωρία και τον πολιτισμό. **Όμως, η δομική μας διαφωνία με τους προσανατολισμούς και τη φυσιογνωμία του NAP, μας οδηγεί στην απόφαση να αναμετρηθούμε αυτοτελώς ειδικά με τα κύρια σημεία που θεωρούμε ότι το NAP απέτυχε.** Η αποχώρησή μας είναι και μια έμπρακτη αυτοκριτική γιατί έχουμε αποτελέσει κομμάτι του προβλήματος και δεν αποποιούμε τις ευθύνες για τις δικές μας επιλογές, ανοχές και σιωπές. Φαίνεται ίσως να εντείνουμε το πρόβλημα του κατακερματισμού, όμως, **προσφέρει τις χειρότερες υπηρεσίες στο κίνημα η τυπική διατήρηση μιας πολιτικής ταυτότητας, η εθιμοτυπική παρουσία σε διαδικασίες ή η στράτευση σε κάποια δευτερεύουσα πλευρά της γραμμής.** Κατανοούμε τις δυσκολίες αυτής της επιλογής, ή την πίκρα που μπορεί να αισθανθούν σύντροφοι και συντρόφισσές μας. Ξέρουμε ότι η μισή μας καρδιά ήταν και θα είναι στους ανθρώπους του NAP και της νΚΑ.

Αν όμως η μισή μας καρδιά βρισκόταν στο NAP και τη νΚΑ, η άλλη μισή βρισκόταν στους

συντρόφους και τις συντρόφισσες που κάπου ένιωσαν να χάνονται στη διαδρομή.

Καταλαβαίναμε ότι πολύτιμοι άνθρωποι, άλλοτε με προσωπικές υποχρεώσεις, άλλες φορές από κούραση και ανάγκη για πολιτικά διαλείμματα, διάλεγαν τη μερική στράτευση ή σιωπηρούς δρόμους αποστράτευσης. Δεν μπορούμε να πιστέψουμε ότι τα προσωπικά προβλήματα ήταν τα καθοριστικά. Εκτιμούμε ότι η βαθύτερη ανάγκη να εκφραστούν πλευρές μιας γραμμής ανατρεπτικού ρεαλισμού και ενός πολιτισμού δημιουργικής συμμετοχής έβρισκαν, σε τελική ανάλυση, μπροστά τους τοίχο. Δεν εκπροσωπούμε όλες αυτές τις απόψεις, ούτε μιλούμε εξ ονόματός τους. Όμως αναγνωρίζουμε την αδυναμία του NAP να εντάξει τις διάφορες γενιές και πλευρές πολιτικοποίησης στον πυρήνα του πολιτικού του σώματος. Κι εμείς δίναμε συχνά εύκολες εξηγήσεις που συνηγορούσαν σε προσωπικές ανεπάρκειες και όχι σε συλλογικές ευθύνες. Θεωρούμε ειλικρινά ότι πλευρές αυτής της σιωπηρής ή μερικής αποστράτευσης χιλιάδων όλα αυτά τα χρόνια είναι κομμάτι και της δικής μας συλλογικής ταυτότητας.

Οι πολιτικές διαφωνίες μπορούσαν να υπάρχουν στο βαθμό που δεν αναιρούσαν κεντρικές πολιτικές επιλογές και «κεκτημένα». Όταν υπήρχε η ανάγκη να εκφραστούν πιο συνολικές κριτικές χωρίς να «τραυματίζουν» το NAP, οι επιλογές ήταν δύο. Είτε αποδοχή της γραμμής με συμμετοχή στο συνδικαλιστικό σχήμα και χώρο με μισή καρδιά, είτε σιωπηρή αποστράτευση αφήνοντας μόνο ένα σημείο πολιτικής αναφοράς της μορφής «δεν συμφωνώ ιδιαίτερα αλλά εγώ εδώ ανήκω». Κατά καιρούς διάφοροι/ες από εμάς κάναμε και τα δύο. Δυστυχώς αυτό δεν είναι μόνο η «δική μας» ιστορία αλλά η ιστορία των οργανώσεων της αριστεράς. Δεν αποδεχόμαστε ότι αυτός ο φαύλος κύκλος δεν θα σπάσει ποτέ. Προσπαθούμε να επικοινωνήσουμε με μία φλέβα βαθύτερης πολιτικοποίησης ιδιαίτερα της δικής μας γενιάς. Ρητοί και άρρητοι δεσμοί συλλογικών ταυτοτήτων και στρατεύσεων, εντός και εκτός των τωρινών οργανώσεων, μπορούν και **πρέπει να βρουν νέα διέξοδο «ξαναρχίζοντας από τη μέση».** **Δηλώνουμε παρόντες και παρούσες και καλούμε σε τολμηρές αποφάσεις και επαναστράτευση.**

«Να γυρίζεις – αυτό είναι το θαύμα – με κουρελιασμένα μάτια, με φλογμένους κροτάφους απ' την πτώση, να γυρίζεις στην καλή πλευρά σου.»

«Διάλογοι», Νίκος Καρούζος

5. Η επαναστράτευση στην οποία καλούμε δε θα πατήσει σε ένα έτοιμο πολιτικό σχέδιο. Αντίθετα, αποφασίζουμε να **περπατήσουμε σε ένα μονοπάτι που θα ξεδιπλώνεται σε κάθε μας βήμα.** Δεν αφήνουμε μετέωρα τα θεμέλιά μας, σε ένα ατέρμονο ταξίδι αναζήτησης. Διατηρούμε ακλόνητη την πίστη στην κομμουνιστική προοπτική, την ανάγκη επαναστατικής ανατροπής του καπιταλισμού, τη δυνατότητα της σύγχρονης εργατικής τάξης να ανοίξει το δρόμο για τη χειραφέτηση της ανθρωπότητας, και την ανάγκη συγκεκριμένων επεξεργασιών για κάτι τέτοιο. Όμως δεν λείπει σήμερα άλλη μια μικρή οργάνωση με γενικές μαρξιστικές αναφορές. Θέλουμε να δώσουμε τον εαυτό μας για την αναίρεση της βασικής μεγάλης απώλειας των καιρών μας: **Για ένα σύγχρονο πολιτικό υποκείμενο που θα υπερβεί-ανασυνθέσει τις υπάρχουσες αριστερές ομαδοποιήσεις, που θα διαμορφώσει μια νέα κουλτούρα στράτευσης και αυτοπειθαρχίας πέρα από τους ατέρμονους διαπληκτισμούς και τις διαδικτυακές ατομικότητες, που θα αναμετρηθεί στα ίσια με τον αντίπαλο με πραγματική διάθεση να τον ανατρέψει.** Και –το κυριότερο– που θα αποκτήσει εκείνες τις κοινωνικές, ταξικές ρίζες και την αναγκαία μαζικότητα, ώστε να γίνει το πραγματικό όπλο των αγωνιζόμενων.

Δεν πετάμε στα σύννεφα. Ξέρουμε τις δυσκολίες της εποχής. Γνωρίζουμε τη μερικότητα και ανεπάρκεια του συλλογικού μας εαυτού. **Η δική μας ταυτότητα αντλεί τα στοιχεία της από την ιδιαίτερη πολιτικοποίηση που διαμόρφωσαν οι νέες γενιές στους αγώνες των τελευταίων δυο δεκαετιών. Υπερασπιζόμαστε αυτή τη συλλογική ταυτότητα, αλλά θέλουμε να φτιάξουμε νέους κοινούς τόπους με αγωνιστές/τριες και ρεύματα που φέρουν τις δικές τους πολιτικές ταυτότητες και**

κληρονομίες. Από την εμπειρία και τον πλούτο των παλαιότερων λαϊκών αναμετρήσεων, μέχρι τη δυναμική των νεώτερων γενεών. Από τις διαδρομές σε άλλες πολιτικοποιήσεις που προέρχονται από το ΚΚΕ και την αριστερά της κομμουνιστικής ανανέωσης, μέχρι τις συλλογικότητες του εξωκοινοβουλίου, του αναρχικού χώρου και, φυσικά, του ευρύτερου «χώρου» της ΕΑΑΚ και της ΑΝΤΑΡΣΥΑ – όλες εκείνες τις δυνάμεις που δεν υποτάχθηκαν στη μνημονιακή διαχείριση του ΣΥΡΙΖΑ. Περισσότερο από όλα, γνωρίζουμε την ανεπάρκεια των σχέσεων μας με πλατιές εργατικές μάζες και ιστορικές δομές του εργατικού κινήματος. **Θέλουμε να συννευρεθούν δημιουργικά και χωρίς εμμονές όλες αυτές οι ταυτότητες, οι ηλικίες, οι πολιτικοποιήσεις και οι κοινωνικές αναφορές.** Με διάθεση, να γεννηθούν νέες ταυτότητες που θα περιγελούν τη μερικότητα των παλαιότερων. Για αυτή τη νέα, την «κομμουνιστική ταυτότητα» του μέλλοντος, αποφασίσαμε να «θυσιάσουμε» την πολιτική μας ταυτότητα του παρόντος.

Αποφασίσαμε να αφήσουμε πίσω την σιγουριά μιας οργανωτικής ταυτότητας για να συμβάλλουμε, με τον πιο ανοιχτό και έντιμο τρόπο, στην διερεύνηση της δυνατότητας συγκρότησης ενός χώρου που θα περιλαμβάνει συντρόφους και συντρόφισσες από διαφορετικές οργανώσεις και ρεύματα, ανένταχτους αγωνιστές και αγωνίστριες που βρεθήκαμε μαζί τα τελευταία χρόνια στο δρόμο, στους αγώνες στις καταλήψεις, στις συγκρούσεις και στις διαδηλώσεις. Όχι ως ένας νέος «χυλός», αλλά στη βάση των πραγματικών δυνατοτήτων που θεωρούμε ότι υπάρχουν, και των κοινών τόπων, με υψηλό επίπεδο ουσιαστικής πολιτικής συμφωνίας, που έχουν διαμορφωθεί – και ταυτόχρονα, με διαφορετική μεθοδολογία. **Είναι αναγκαίο αυτό το τεράστιο δυναμικό να βγει στο προσκήνιο. Η νέα γενιά, της ανεργίας, του 400ευρου, της μετανάστευσης, της διαλυμένης προοπτικής αλλά των μεγάλων ονείρων και αγώνων, είναι η ώρα να πάρει την κατάσταση στα χέρια της. Αν αυτή δεν το κάνει, καμία ανατροπή σε αυτή τη χώρα δε θα έρθει.**

Γι αυτό απαιτείται και ένα **διαφορετικό οργανωτικό μοντέλο** που θα αίρει στην πράξη τις παθογένειες, και θα παλεύει αδιάκοπα και καθημερινά ενάντια στην καπιταλιστική κληρονομιά της ανάθεσης, της γραφειοκρατίας, του παραγοντισμού, και της διάκρισης πνευματικής-χειρωνακτικής εργασίας. Θα διασφαλίζει συλλογικά την ισότιμη συμμετοχή και συνδιαμόρφωση με εναλλαγή σε όλες τις θέσεις. Θα συμπεριλαμβάνει τα πιο πληβειακά τμήματα της κοινωνίας και τη νεολαία της επισφάλειας. Θα αποτελεί χώρο υποδοχής για τα υποκείμενα πολλαπλών καταπίεσεων και αγώνα (μετανάστες/στρίες, γυναίκες, LGBTQ άτομα, ΑΜΕΑ) από τον χώρο εργασίας μέχρι όλους τους τομείς της κοινωνικής αναπαραγωγής. **Χρειάζεται ένα άλλο παράδειγμα στράτευσης, συλλογικής επεξεργασίας και πολιτικής κουλτούρας. Μια διαφορετική διαχείριση του χρόνου των ανθρώπων, που θα σέβεται τις προσωπικότητες και τους συλλογικούς στόχους. Μια νέα κουλτούρα ανάπτυξης, σύνθεσης και επίλυσης αντιθέσεων, που θα αντλεί δύναμη από τις διαφορετικές εμπειρίες, αντί να τις αντιπαραθέτει αιωνίως.** Η πολιτική στράτευση δεν μπορεί να είναι βαρίδι και καθηκοντολογία. Θέλουμε να ξαναξυπνήσει εκείνο το πάθος για την πολιτική πάλη που νιώσαμε στις μεγάλες στιγμές του κινήματος τα τελευταία χρόνια, τον ενθουσιασμό της συμμετοχής στη συλλογικότητα.

Πιστεύουμε πραγματικά ότι **τίποτα δεν έχει τελειώσει.** Η αριστερά (δυστυχώς, και η επαναστατική αριστερά) απέτυχε να εκφράσει, και να δώσει νικηφόρα προοπτική στις λαϊκές διεκδικήσεις. Όμως η κρίση του συστήματος και η αδυναμία επιστροφής σε μια σταθερότητα σε παγκόσμιο επίπεδο, δείχνει ότι **το ρήγμα παραμένει ενεργό.** Φιλοδοξούμε να σηκώσουμε το γάντι και να αναμετρηθούμε με το πένθος, την παραίτηση και την αμηχανία της προηγούμενης διετίας. Η στάση μας αποτελεί έμπρακτη κριτική και αυτοκριτική, ως αναγκαίο βήμα για την υπέρβαση των αρνητικών πλευρών του συλλογικού μας εαυτού. Τα όρια της υπάρχουσας αριστεράς είχαν ήδη γίνει ορατά στα δύομισι χρόνια της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ, όμως ειδικά στη σημερινή συγκυρία με την αναζωπύρωση του ακροδεξιού εθνικισμού φαντάζουν ακόμα πιο ασφυκτικά. **Η κατάσταση πρέπει να πάει αλλιώς.**

Χρειαζόμαστε θαρρετή στροφή σε πειραματισμούς και νέες, μαχητικές και «ανορθόδοξες» μορφές αντίστασης, με στόχο την κατάκτηση συγκεκριμένων νικών και την αναπτέρωση του ηθικού των

καταπιεσμένων. Η ανάπτυξη μορφών λαϊκής συλλογικής αντιβίας και δομών-οργάνων αλληλοβοήθειας, λαϊκής βούλησης και αυτοδιαχείρισης, λαϊκών επιτροπών ως πρωτότυπα εργαστήρια πραγματικής δημοκρατίας, λαϊκής αυτενέργειας, συλλογικής ευφυΐας, αλληλεγγύης και αντίστασης, αποτελούν κρίσιμες πλευρές της συζήτησής μας. Με αυτή τη λογική τίθεται η επιδίωξη της κοινοβουλευτικής εκπροσώπησης, με άξονα την ενίσχυση του εξωκοινοβουλευτικού αγώνα. **Θέλουμε να συμβάλουμε στη συγκρότηση και ανάπτυξη ενός σύγχρονου ταξικού, ανταγωνιστικού μπλοκ, που θα έχει στο στόχαστρο τη μνημονιακή πολιτική και τις κυβερνήσεις της, την Ε.Ε, το ΝΑΤΟ, την ελληνική αστική τάξη, τον ιμπεριαλισμό και το φασισμό.** Με δική του πολιτική αντίληψη και σκέψη, όπου το κριτήριο της δράσης θα επανέλθει, αναγνωρίζοντας ότι είναι οι πολιτικές πρωτοβουλίες που φέρνουν αποτελέσματα και εν τέλει μπορούν να αναδιατάξουν τους συσχετισμούς. Τέτοιες πρωτοβουλίες θέλουμε να στηρίξουμε, σε υπάρχοντα εγχειρήματα (μετωπικά σχήματα, εργατικές λέσχες, αντιφασιστικά στέκια, εργατικές κινήσεις, πρωτοβουλίες ανέργων) και συμβάλλοντας στη δημιουργία νέων. Θέλουμε ακόμα να συμβάλλουμε ώστε η ΑΝΤΑΡΣΥΑ να αναμετρηθεί με τα παραπάνω σημεία, με την ουσιαστική δημοκρατική της εμβάθυνση αλλά και με την ανάγκη διεύρυνσης-υπέρβασής της, μέσα από μια νέα στιγμή εκκίνησης.

Θέλουμε να αναμετρηθούμε με τα ερωτήματα της εποχής: Πώς θα ανασυγκροτηθεί το λαϊκό, εργατικό και νεολαιίστικο κίνημα; Ποια μπορεί να είναι μια σύγχρονη θεωρία μετάβασης προς το σοσιαλισμό-κομμουνισμό, τι σημαίνει αυτό για τα θέματα του κράτους, της κυβέρνησης και της εξουσίας; Ποιός μπορεί να είναι ένα σύγχρονος αντικαπιταλιστικός και αντί-ιμπεριαλιστικός δρόμος μέσα στο διεθνή συσχετισμό δυνάμεων και την παγκόσμια κρίση; Τι σηματοδοτεί ο θανάσιμα επικίνδυνος τρόπος όξυνσης των ενδοϊμπεριαλιστικών ανταγωνισμών και της πολεμικής απειλής στην εποχή μας, και πώς μπορούμε να σαμποτάρουμε την σχέση της Ελλάδας με τους σχεδιασμούς του ΝΑΤΟ, των ΗΠΑ, της ΕΕ και του Ισραήλ, στα πλαίσια μιας έμπρακτης αλληλεγγύης στους λαούς που αγωνίζονται κόντρα σε τέτοιους σχεδιασμούς; Τι συμπεράσματα μπορούμε να βγάλουμε από τις εμπειρίες της Ελλάδας και του Ευρωπαϊκού Νότου αλλά και από εγχειρήματα όπως στη Λατινική Αμερική, τη Ροζάβα, την Ανατολική Ουκρανία κ.α.; Πώς μπορούμε πραγματικά να ζήσουμε χωρίς χρέος και ευρώ και να ανασυγκροτήσουμε την παραγωγή σε αντικαπιταλιστική κατεύθυνση λαμβάνοντας υπόψη τη σύγχρονη συζήτηση για τη φύση, τα κοινά αγαθά και τις κοινωνικές ανάγκες; Τι συγκεκριμένες μορφές παίρνει η ανειρήνευτη μάχη με το διαρκές καθεστώς έκτακτης ανάγκης που σήμερα γιγαντώνεται; Πως θα υπερασπιστούμε μαχητικά τις δημοκρατικές ελευθερίες, τα δικαιώματα πολιτικών και ποινικών κρατουμένων, κόντρα στους τρομονόμους και την ένταση της καταστολής; Ποιοι είναι οι όροι συγκρότησης ενός πολύμορφου, μαχητικού, αντιφασιστικού μετώπου; Τι σηματοδοτεί, για τα κινήματα και τα πολιτικά υποκείμενα, η σημερινή ταυτόχρονη διεύρυνση και κατακερματισμός του υποκειμένου της χειραφέτησης; **Δεν έχουμε τη λύση για όλα αυτά. Είμαστε όμως αποφασισμένοι/ες να συμβάλλουμε στο άνοιγμα δρόμων πλατιάς, ουσιαστικής συζήτησης και θεωρητικής αναζήτησης, και παράλληλων συγκεκριμένων πρωτοβουλιών, όπου όλα αυτά θα αναμετριούνται με το απόλυτο κριτήριο της πράξης.**

Οι συλλογικότητες της αριστεράς σήμερα, δυστυχώς δεν λειτουργούν προωθητικά ούτε για την αναγκαία συσπείρωση δυνάμεων, ούτε για την πλατιά μαχητική κοινή δράση, ούτε για τον αναγκαίο διάλογο για το θεωρητικό επανεξοπλισμό. Ειδικά όσο κυριαρχεί μια χαμηλών προσδοκιών στάση που εξαντλείται στη συντήρηση δυνάμεων και στη λογική του «μονόφθαλμου» που βασιλεύει στους τυφλούς. Σε μια αέναη μάχη για κάποιον τελικό νικητή, λειτουργούν συχνά ως δυνάμεις συντήρησης, περιχαράκωσης και θεωρητικού δογματισμού. Παρόλα αυτά, τόσο η εμπειρία και η οργανωτική τους δύναμη, όσο και οι θεωρητικές συνεισφορές τους, είναι αναγκαία συστατικά μιας νέας στράτευσης. Δεν ξέρουμε πως μπορεί να ξεπεραστεί αυτή η αντίφαση, όμως πιστεύουμε ότι η αναγνώριση της είναι το πρώτο βήμα, και θέλουμε να συμβάλλουμε στην υπέρβασή της. **Κυρίως όμως μας ενδιαφέρει η συμπόρευση με τη μεγαλύτερη οργάνωση της αριστεράς, τον κόσμο που βρίσκεται εκτός των οργανώσεών της. Δε τον καλούμε να πειστεί από μια κάποια «προκατασκευασμένη» γραμμή. Με τα πλατιά πρωτοπόρα αγωνιστικά μπλοκ αλλά και με συντρόφους και συντρόφισσες από τις οργανωμένες δυνάμεις της αριστεράς, θέλουμε να συμβάλουμε στη συνδιαμόρφωση του**

σύγχρονου επαναστατικού-κομμουνιστικού υποκειμένου. Όχι ως μια ατελείωτη πορεία συναντήσεων αντιπροσώπων, αλλά ως αποτέλεσμα μιας ανοιχτής, «από τα κάτω» διαδικασίας που θα θέτει στο επίκεντρο τον οργανωμένο λαό, θα προτάσσει μια νέα συλλογική αφήγηση, μια νέα σχέση θεωρίας και πράξης, μια εκ νέου κατοχύρωση του ηθικό-πολιτικού φορτίου του κομμουνιστή/στριας, της σχέσης τους με τον λαό και την πραγματική κίνηση των μαζών, και μια νέα ματιά στην πολιτική, με βάση την πολυτασικότητα, ως ζήτημα ουσίας και όχι απλώς δημοκρατίας. **Και αν όλα αυτά προϋποθέτουν τη σημερινή μας, διαφορετική πορεία, από κάποιους συντρόφους και συντρόφισσές μας, ας είναι για νέους κοινούς τόπους στο μέλλον.** Εξάλλου, όπως έλεγαν και οι Tupamaros “Τα λόγια χωρίζουν, οι πράξεις ενώνουν”. Εμείς θέλουμε ακλόνητα και σήμερα να επικυρώσουμε αυτή μας τη στράτευση, και την εμπιστοσύνη μας στην πραγματική δυνατότητα, και να συμβάλουμε από κοινού με άλλες δυνάμεις στο κορυφαίο ζήτημα της εποχής μας, τη στρατηγική για τον κομμουνισμό του 21ου αιώνα.

«Κάτι μας λέει πως οι επιθυμίες μας είναι επιθυμίες πολλών και πάμε να τους βρούμε»

Ιστορίες του γερο-Αντόνιο, Subcomandante Marcos

Όλα τα στοιχεία που θέσαμε στο κείμενο αυτό, για τους επόμενους βηματισμούς μας, τις αναγκαίες πρωτοβουλίες, την ανασυγκρότηση αυτού του τόσο αναγκαίου «εμείς» της ρήξης, θέλουμε να τα συζητήσουμε και επεξεργαστούμε μαζί με όλους όσους και όσες εντάσσουν τον εαυτό τους, ατομικά και συλλογικά, σε ένα τέτοιο εγχείρημα. Θέλουμε να συμβάλουμε στην αναδημιουργία **του τόπου συνάντησης όλων αυτών των ρευμάτων**, που με διαφορετικές αφετηρίες, συγκλίνουν σε μια τέτοια αναγκαιότητα. Θέλουμε τα αόρατα νήματα που ξέρουμε ότι μας ενώνουν, να γίνουν ορατά, τα υπόγεια ρεύματα να αναδυθούν. Νιώθουμε ότι, έστω και δειλά, τα περάσματα σιγά σιγά ανοίγουν. Ξέρουμε ότι σήμερα, κάτι τέτοιο δεν μπορεί να γίνει χωρίς τομές, σε πολλά επίπεδα, σε ατομικές και συλλογικές στρατεύσεις και σύγκρουση με τα πράγματα «όπως τα έχουμε συνηθίσει». Είναι δύσκολο αλλά αναγκαίο, και ενδεχομένως, το μόνο πραγματικά ελπιδοφόρο. Θέλουμε όλοι και όλες εμείς που ζήσαμε την τελευταία δεκαετία τι πάει να πει συλλογική στράτευση, σκοπός κι εμπιστοσύνη στις δυνάμεις μας και το διπλανό μας, να συναντηθούμε ξανά. Μάλιστα, **θέλουμε να ανά/μετρηθούμε ξανά, να δούμε πόσοι/ες είμαστε.** Μα πιο πολύ, να δούμε πόσοι/ες μπορούμε να γίνουμε. Θέλουμε να επανακατοχυρώσουμε ότι είμαστε μαζί γιατί μας ενώνει το ανικανοποίητο, η ανυπακοή, η διάθεση να κάνουμε κάτι, η ανυποταξία: η φλόγα της αναμέτρησης στα ίσια με τον αντίπαλο που όσο κι αν αλλάζει ονόματα και μορφές, όσο κι αν κλονίζεται, καταφέρνει ακόμα να επικρατεί. Πιστεύουμε βαθιά, ότι **δεν παίχτηκε η παρτίδα μας ακόμα.** Χρειαζόμαστε μια ριζική αλλά φιλόδοξη επανεκκίνηση.

Το κείμενο αυτό επιδίωξε να περιγράψει διαδρομές, κριτικές και εναλλακτικές για το παρελθόν, το παρόν και το μέλλον. Η συγκεκριμένη ηλικιακή σύνθεση όσων υπογράφουμε (μεταξύ 20 και 40 ετών), μπορεί να φέρει ένα δυναμισμό και μια έντονη θέληση να πάνε αλλιώς τα πράγματα, αλλά ταυτόχρονα φέρει και τα αντίστοιχα όρια. Έχουμε πλήρη επίγνωση των ορίων, κυρίως αυτών που σχετίζονται με την ανάγκη «οικοδόμησης» σχέσεων, συμμαχιών και συσχετισμών που θα σταθούν στο ύψος των περιστάσεων, που δε θα χάνουν τα ταξικά γυαλιά, που θα ορίζουν με σαφήνεια τον αντίπαλο και θα θέτουν κάθε φορά τη διαχωριστική γραμμή με τρόπο που να πηγαίνει το επαναστατικό σχέδιο προς τα μπροστά. **Σε αυτό το «σχέδιο υπό κατασκευή» θα είμαστε σε επαφή με όλες τις γενιές πολιτικοποίησης.** Τις πρώτες μας πρωτοβουλίες σε αυτή την κατεύθυνση θέλουμε να τις πάρουμε μαζί με συντρόφους και συντρόφισσες που, από άλλες ίσως αφετηρίες και με διαφορετικές διαδρομές, συγκλίνουν στις βασικές παραδοχές και είτε έχουν επιλέξει να αποχωρήσουν από το NAP και τη νΚΑ, είτε δεν ήταν ποτέ μέλη τους.

Άμεσα, καλούμε ως πρώτο βήμα, συζήτησης και κατάθεσης πιο συγκεκριμένων επεξεργασιών και προτάσεων, τις οργανώσεις νεολαίας της αντικαπιταλιστικής αριστεράς αλλά και τους ανένταχτους

αγωνιστές και αγωνίστριες, τον κόσμο της αντίστασης, του αγώνα και των κινημάτων, σε ανοιχτή εκδήλωση- συνέλευση διαλόγου με τίτλο:

«Να φτιάξουμε τον τόπο όπου θα συναντηθούμε ξανά.»

Αβραμίδης Χρήστος

Ανδρίτσος Θάνος

Βαρελίδου Έλσα

Βαχαβιώλου Νίκη

Γαϊτάνου Ειρήνη

Γούσης Κώστας

Δασκάλου Ελεάνα

Ζαραμπούκα - Χατζημάνου Νιόβη

Ζαρκάδα Θεοφανία

Ζαρκάδα Σαββίνα

Ζαφειρόπουλος Μιχάλης

Θεοδοσίου Αποστόλης

Καζανάς Κώστας

Καμμένος Γιάννης

Κοκκινάκης Νίκος

Κομματάς Δαμιανός

Κουτσούκος Αλέξανδρος

Κουτσούκος Γιάννης

Κυριακάκης Θωμάς

Λαυτσής Πάρις

Μανουράς Γιώργος

Μαριάς Γιώργος

Μαστοράκης Λάμπρος

Μοριανού Γιασεμή

Ντόβα Μυρτώ

Παπαδημητρίου Ευαγγελία

Παπαθωμάς Κίμων

Πετρόπουλος Πάνος

Πούλιος Δημήτρης

Σιδέρης Δημήτρης

Στασινού Μαρικαίτη

Τ. Ανδρέας

Φαμελιάρη Δέσποινα

Φουρίκος Κώστας

Χαλκής Τόλης

Χριστοδουλόπουλος Ζάχος